

புனிதவீரர் பக்கம்

அண்ணா சொல்லுவது :

அருமைச்சகோதரங்களே !

அன்று ஒருநாள் நான் புகையிரதத்தில் பயணஞ் செய்துகொண்டிருந்தேன். நான் போனவண்டிப்பகுதியில் இருவர் இருக்கக்கண்டேன். அவர்களுடன் அதிகங்கதைக்க முடியவில்லை. அங்குவேறெரு இளைஞர் வந்தார்.

வந்தவர் என்னைக் கண்டதும் புன்முறுவல் பூத்தார். நானும் பதிலுக்குச் சிரித்தேன். தான் போகும் இடத்தைக் கூறிவிட்டு யன்னலுக்கு வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

சற்று நேரத்துக்குப்பின் நான் செபமாலையை எடுத்து மௌனமாகத் தியானித்தேன். மெயில் தரித்தது. எந்தஇடம் என்று அறிவதற்காக நான் திரும்பியபொழுது கடைசியாய் வந்தஇளைஞர் செபமலை ஒதுவதைக் கண்டேன். அவருடன் கதைத்தேன். அவர் கொழும்பில் உள்ளவர் ; சிங்களர் ; அர்ச். ஆசீர்வாதப்பர் கல்லூரியில் படித்தவர். உத்தியோகத்துக்காக வவுனியாவுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார். வவுனியாவரும்வரை பயணத்தை இடம்பமாகக் களித்தோம். செபமலை எமக்கு அன்புப்பிணைப்பு ஆயிற்று.

* * *

வைகாசி வணக்கமாதத்தை நீங்கள் பக்தியாக அனுசரிக்கிறீர்களென்று காணுகிறேன். மலைகள் கோத்து மாதாவுக்குச் சூடுபவர் பலர். இயற்கைப் பூக்களால் மாதாவின்பிடத்தை அலங்கரிப்பவரும் உண்டு. உங்கள் உற்சாகம் தளரக்கூடாது.

இந்த மாதமுடிவில் மரியன்னை எங்கள் இராக்கினி, பரலோக பூலோக அரசினின்ற திருநாளை அனுசரிப்போம். நீங்கள் மாதாவின்பேரில் கீதங்கள் பாடிப் போற்றலாம். உங்களில் ஒருவரை வைகாசித்தலைவரெனத் தெரிந்து, அவரை மாதாவின்பு சரூபத்துக்கோ, படத்திற்கோ முடிசூட்டச் செய்யலாம். இச்செய்கையால் மாதா உங்கள் அரசினனக் காட்டுவீர்கள்.

அப்படியே சிவித்துவரப் பிரயாசப்படுங்கள்.

உங்கள் அன்புள்ள,
அண்ணா.

நகைச் சுவை

எழுத்தாளனின் எதிரிடைகள்

— ஜெயராசா சந்திரசேகரா —

(சென்றவாரத் தொடர்ச்சி)

"அடே ராஜா! இங்கே வந்துவிட்டுப் போடா" என்று அழைத்த அம்மாவின் குரலைச் சிரமேற்றாங்காது. "சீ! இதென்ன நொந்தரவாயிருக்கிறது" என்று சிரிப்பிட்டுச் சொல்லிக்கொண்டு அடுக்களைக்குப் புறப்பட்டான் ராஜா.

"லீவு எடுக்கென்று தாய் தகப்பனுக்கு ஏதாவது உதவிசெய்வோமே என்ற கரிசனை இருந்தால்தானே இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு..." என்று ஆரம்பித்த அம்மா, "வாடா இங்கே, பொரிக்கிறதுக்கு நெய் ஒரு துளிகூட இல்லை; சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு போய்க் 'கோவோ' நெய்யில் ஒரு போத்தல் வாங்கிவாடா" என்று முடித்தாள்.

"வெயிலாயிருக்கிறதே அம்மா!" என்று தயங்கினான் ராஜா.

"வெயிலாவது, மண்ணாங்கட்டியாவது. இந்த வெயிலிலே போய் விளையாடென்று சொன்னால், உனக்கு இது வெயிலாயிருக்காது! 'ஜஸ்' கட்டியைத் தலையில் வைத்த மாதிரி இருக்கும்! என்னடா?" என்றாள் அம்மா.

"சரி என்ன செய்வது" என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு கடைக்குப் புறப்பட்டான் ராஜா.

அம்மாவுக்கு நெய்வாங்கிவந்து கொடுத்து விட்டுத் திரும்பவும் மேசைமுன் வந்து, முன்பு மனதில் உதித்த 'பொளாட்' டை விஸ்தரித்து எழுத உட்கார்ந்தான் ராஜா. ஒரு வரிகூட எழுதி முடித்திருக்க மாட்டான், அவன் அருமை அக்கா "ராஜா,

ராஜா!" என்று வாஞ்சையுடன் அழைக்கும் சத்தம் கேட்டது. ராஜா பேசாது உட்கார்ந்து விட்டான். திரும்பவும் 'ராஜா' என்று அக்கா அழைக்கும் குரல் கேட்டது. பொங்கியெழும் சினத்தை அடக்கிக் கொண்டு எழுந்துபோய் அக்காமுன் நின்றான். அவன் தையல் மெஷின் முன் உட்கார்ந்துகொண்டு ஏதோ தைத்துக்கொண்டிருந்தான். ராஜா வைக் கண்டதும் லீலநிற நூலில் ஒரு துண்டைக் கொடுத்து, "இந்த சாம் பிள் துண்டைக் காட்டி இதே நிறத்தில் ஒரு நீல்கட்டை வாங்கிக் கொண்டு வாடா, நல்லபிள்ளை அல்லவா!" என்றான்.

அவ்வளவுதான், ராஜா வெகுண்டெழுந்தான். அடக்கப்பட்டிருந்த அவனுடைய கோபம் துள்ளியெழுந்தது.

"இதென்ன அக்கிரமம்! இங்கே நான்தானே உங்கள் எல்லாருடைய வும் வேலைக்காரன்? பேசாமல் இருக்க, இருக்க நீங்கள் எல்லாரும் இடங்கண்டு விட்டீர்கள்! தம்பி இல்லையா, நீல்கட்டை வாங்க?" என்று ஏறிக்குதித்தான் ராஜா. "இன்றுடன் நானும் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்; உங்கள் உருட்டல், மிரட்டல்கள் எல்லாவற்றையும்! ராஜா வை இனி ஒருத்தரும் அசைக்கமுடியாது!" என்று தன்னுடைய நெஞ்சில் ஒங்கி ஒரு குத்து விட்டான். பின்பு (வலித்தது போலும்) நெஞ்சை மெதுவாகத் தடவிக்கொண்டான். "நானும் பார்த்துக்கொண்டே வாறேன்; எல்லாவற்றிற்கும் ராஜா இங்கேவாடா, அங்கே

தையும் வைகாசியும்

தையிலே

மழை பெய்தது ; மண் குடித்தது
நிலம் கிறினைன் ; விதை தூவினைன்
முளை எழுந்தது ; செடி வளர்ந்தது
நீர் வார்த்தேன் ; நான் காத்தேன்

வைகாசியிலே

தினமும் ஓடுவேன் ; மலர் தேடுவேன்
மலர்கள் சிரிக்கும் ; மணத்தைப் பரப்பும்
பூக்களைப் பறிப்பேன் ; புதுமலை தொடுப்பேன்
என் ஆசைத் தாய்க்கு எந்நாளும் கொடுப்பேன்

— குழந்தை

இலக்கியம் 10

மனக்கவலை மருந்து

இவ்வுலகம் ஒரு துன்பக்கேணி. இங்கு பசி, பிணி, பகையால் மக்கள் படுந் துயருக்கோரளவில்லை. இது 'துயரிலங்கும் உலகு.' இதனாலேயே, "மானுடவாழ்க்கை ஒன்றாகக் கருதிடின் கண்கள் நீர்பில்கும்" என்றனர் மூத்தோர். மனுதன் இன்பம் பெறுதற்குத் தேவையானவை செல்வமும், யாக்கையும், இளமையுமாம். இம்மூன்றும் ஒருங்கே இணைந்தாலன்றி இன்பப்பொருள்களைப் பெறவும், அனுபவிக்கவும் முடியாது. இவை ஒன்றுகூடும் என்றும் நின்றுநிலைப்பனவோ என்றால் இல்லை.

நீரிற்சுழி இளமை ; நிறைசெல்வம் நீரிற்சுருட்டும் நெடுந்திரைகள் ; நீரில் எழுத்தாகும் யாக்கை என்று ஆன்றோர் அறிவுறுத்தினர். இன்பநுகர்ச்சிக் கருவிகளான இம்மூன்றும் நிலையற்றவையாயின் இன்பம் நிலை

யானதா? எப்படி நிலையானதாக முடியும். எப்பக்கம் நோக்கினும் துன்பமும், துயரமுமே நம்மைச் சூழ்ந்துகிடக்கின்றன. கவலைக்கடலுள் நாம் மூழ்கிக்கிடக்கக் காண்கிறோம். இந்நிலையில் நாம் எவ்வாறு இவ்வுலகில் துன்பத்தை நீக்கலாம், கவலையை மாற்றலாம் என்று எண்ணி ஏங்கித் தவிக்கிறோம்.

எமது ஏக்கத்தை நீக்க, வள்ளுவர் ஒருநல்ல மருந்து தருகிறார். ஒப்புயர்வில்லாத தனிக்கடவுளின் திருவடிகளை நினைந்து நினைந்து பற்றுங்கள் உங்கள் மனக்கவலைமாரும் என்கிறார். அவருடைய சஞ்சிவிக்குறளை மேலெபடிப்போம்.

தனக்குவமையில்லாதான் தான்சேர்ந்தார்க்கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது,

வைகாசித் திங்களிலே

1. பூமி சுமந்தது தேன்மலர்
பொன்விளக் கேந்தினன் சூரியன்
பாடின இன்னிசைப் புள்ளினம்
பாலர்நாம் தாய்புகழ் வாழ்த்துவோம்
2. அழகொடு ஒளிவெள்ளம் -தோய்ந்தது
அருவிரேனத் தென்றல் பாய்ந்தது
அழிவிலாக் கற்பலங் காரியை
அன்னைபைப் பண்பாடி ஏத்துவோம்
3. தண்மதி நிலவுடை நெய்தது
தாரகை வைரங்கள் பெய்தது
பொன்னகர் இராக்கினிச் செல்வியைப்
பொங்குபே ரன்பொடு போற்றுவோம்

"ஜெயம்"

போடா என்றபடி தான் எப்போதும் இந்த வீட்டிலே!" ஒரு கதை எழுத ஒருநிமிஷநேரம் ஓய்வுகிடையாது" என்று மேலுஞ் சொல்லி விட்டு மூச்சுவாங்க வெறிகாரன் போல நின்றான்.

இதற்குள் அப்பா, "என்னடா சத்தம் அங்கே?" என்று சொல்லிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். இவ்வளவு நேரமும் சரமாரியாகச் சொற்பொழிவு கேட்டுக்கொண்டிருந்த வீட்டிலே பூரண நிசப்தம் நிலவியது. அடுத்த நிமிஷம் அக்காவுக்கு லீலநிற நீல்கட்டை வாங்க ராஜா கடையை நோக்கிச் சிட்டாய்ப் பறந்துகொண்டிருந்தான். ஆனால், அவன்மனமோ "எனக்கு ஏன் இப்படியெல்லாம் நடக்கவேண்டும்?" என்று சலித்துக்கொண்டிருந்தது.

நீல்கட்டை வேலை முடிந்தபின் திரும்பவும் தனது மேசையை நோக்கி விரைந்தான். அங்கே...? ராஜாவின் சின்னத்தம்பி மைப்புட்டியை மேசைமீது கவிழ்த்துவிட்டுப் பேனாவை நிலத்திலே வைத்துக் குத்திக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அப்போது ஒன்றரை வயது. பேனாவின்முனை கிழிந்த பனங்கிழங்கைப்போல இரண்டாகப் பிளந்து போயிருந்தது. மேசையும், காகிதமும் மையால் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டிருந்தன. ராஜா இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு சிலையாக நின்று விட்டான். பிறகு அம்மா சாப்பிடக் கூப்பிடும் போதுதான். ராஜா பிரமை நீங்கிப் பூலோகத்துக்குத் திரும்பி வந்தான்.

சுபம்!

